

Tükör-kép

Balatoni Szimonetta Julianna

Szegedi Tudomány Egyetem, Juhász Gyula Pedagógusképző kar

Rajz

Az egész grafika órán indult. A feladatunk az volt, hogy foghalmazzuk meg a saját városképünket. Így tehát a projekt kiinduló pontja a város volt. Az, hogy mit jelent ez számomra? Mi az, ami eszembe jut Szeged városáról? Mit szeretek benne, mi az, ami megfog? De ami igazán lényeges, hogy mi az, amit ebből meg tudok mutatni másoknak is? Végül arra jutottam, hogy szeretném a város olyan arcát megmutatni, amit talán nem veszünk észre, de naponta elhaladunk mellette.

Egy ideje megfigyeltem, hogy miközben a városban utazom, sétálok, olyan dolgokat veszek észre, amiket előtte eszem ágában sem volt figyelni. Érdekesnek találtam, hogy ha nem csak előre megyek bambán, vagy lehajtott fejjel a telefonom nyomkodva, sokkal több érdekes dolgot látok meg a városból. Elkezdtem épületeket, növényeket, jelenségeket észrevenni, ami nem feltétlenül szemmagasságban van, de érdemes rá felpillantani. Arra gondoltam, hogy mi van akkor, ha ezeket mások se látták még? Pedig érdemes lenne észrevenni. Mi van ha mások is évek óta elmennek mellette?

Az ötlet meg volt. Ez után már csak arra kellett rá jönnöm, hogy hívjam fel erre a figyelmet? Hogy vegyem rá őket, hogy ők is felfigyeljenek ezekre a részletekre? És ha netán oda néznek, hogyan lehetek benne biztos, hogy ők is azt látják, amit én? Először egy jelrendszeren gondolkoztam, amit a város különböző helyein tettem volna ki, jelezve, hogy itt valamit keresni, nézni kell. Egy logót, matricát, vagy akár zászlót.

Ezt azonban elvetettem, mivel nem biztos, hogy tudnák, mit nézzenek, vagy mit jelent a jel.

Utána jött egy remek ötlet a tükör. Hiszen egy az utcán elhelyezett tükör nem mindennapi látvány, ezért valószínűleg felfigyelnének rá. Legalábbis reméltem. De mekkora legyen? És milyen? Mire rögzítsem? Hogyan lehessen mozdítható más-más szögbe? Kezdetben egy festőállványra szerettem volna tenni egy nagyobb méretű tükört. Ezt biztos mindenki észrevette volna, de egy nagy felületen, hogy jelölöm azt a kis részt, amit én mutatni szeretnék? És ha teszek rá valamilyen keretet? Akkor minden alkalomnál újat kellett volna szerkesztenem. A visszapillantó tükör mellett döntöttem. Nem véletlen. Hiszen technikailag tökéletesen megfelelt. E mellett ez is egy olyan lényeges pont, ami arra utal, hogy néha pillantsunk máshova is, ne csak előre.

Pillantsunk szét a környezetünkben.

Az állványzat megtervezése után, jöhetett a kivitelezés. Fa lécekből készítettünk egy keretet és ennek az állványnak a tetején rögzítettük a tükört.

Mindezek után nyakunkba vettük a várost.

Nem tudtuk, hogy vajon megállnak-e majd az emberek vagy csak elsétálnak mellette? Észreveszik, vagy rohannak tovább a megszokott módon.

Végül mindenre volt példa. Az első járókelő, ahogy kitéttük a tükröt rögtön meg is állt, én pedig gyorsan oda mentem hozzá, hogy megkérdezzem miért?

A válasza az volt, hogy nem értette, hogy került ide ez a tükör, ebbe az utcai környezetbe, és érdekelte mire van beállítva. Amint elmagyaráztam neki mi volt a célom, nevetni kezdett, majd gratulált hozzá. Azt mondta nagyon ötletes bár ő már észrevette a faragott szobrokat az

Anna kútnál, de jó dolognak tartja felhívni a figyelmet ezekre a dolgokra. Ezután az út túl oldalán vártuk a reakciókat.

A következő érdeklődő először lezárta a biciklijét ki. Először jól megnézte majd tovább sétált. Aztán végül, mégis visszament. Aztán őt is megkérdeztem miért állt meg? Először meglepődött, hogy megszólítottam, nem gondolta, hogy valaki figyeli, majd kacagni kezdett.

Azt mondta ő itt nőt fel, és ez az egyik kedvenc épülete, gondolta megnézi, mit mutat a tükör? Azt gondolta valami idegen dolog lesz be illesztve a környezetbe.

Ezután visszalépett még egyszer a tükör elé, újra megnézte, aztán mosolyogva tovább ment. Így tettünk mi is. Átsétáltunk a város legforgalmasabb sétáló utcájára. Az ember azt gondolnák, hogy a több száz arra járó közel többen megállnak. Két párkány közzé szorított fecskefészekre állítottam a tükröt. Volt, aki

megállt és azt mondta, hogy ő már több mint 10 éve él itt de még sose látta őket, biztos újjak. Viszont volt, aki azt mondta már 5 éve ott vannak ő látta már. Mindezek ellenére inkább kisgyerekek érdeklődtek, akiket a szüleik elhúztak mielőtt megnézték volna. Egy időre leült velünk szembe két lány és feltűnően nézegették: mit történik itt? Miután idősek, fiatalok, házaspárok is megálltak, vagy a téma miatt vagy csak azért, hogy megnézzék magukat mi is szüneteltünk.

Ez idő alatt persze igen sokan elsétáltak fejüket se mozdítva a tükör mellett.

Végül is elmondhatom, hogy összességében az elképzelés sikeres volt.

Bár többen sétáltak el mellette, mint ahányan megálltak, mégis néhány ember észrevehetett valamit, amiről tudjuk, hogy évek óta ott van, még se nézünk fel rá soha. Érdekesnek találtam, hogy miközben vártam a „lelkes jelentkezőket” megfigyeltem, hogy ha az emberek egyedül voltak, bármennyire is

nézték nem álltak meg kideríteni mi is ez? Félték egyedül oda lépni, mert valaki figyelheti őket vagy attól, hogy bolondot csinálnak magukból, vagy esetleg annyira nagyon fontos dolguk akadt, hogy az 5 másodperces nézés után, nem volt még 5 megnézni közelebbről talán sose tudom meg.

Tovább gondolva a projektet, beadtam az IMDK-ra. Itt második helyezést ért el. Érdekes, hogy a többi kiállított darab mellett, egy-egy festménynél vagy rajznál megálltak az emberek. Ám az állványnál az esetek többségében elsétáltak. Vagy észre se vették, vagy nem érezték, de igen kevesen emelték fel a dokumentációt, hogy megértsék. Azt hiszem ez is mutatja azt, amit el szerettem volna mondani. Az emberi lustaságot. Talán csak az kell, ami a szemünk előtt van...

